

Úvodní slovo

Kdesi daleko v zaostalých a nezmapovaných končinách onoho cípu Západního spirálního ramene naší Galaxie, který si rozhodně nemůže dělat nároky na módnost, leží jedno malé, bezvýznamné žluté slunce.

Kolem něj zhruba ve vzdálenosti sto padesáti milionů kilometrů obíhá naprosto zanedbatelná nepatrná modrozelená planeta, na níž z opic vzešlé formy života jsou tak úžasně primitivní, že se dosud domnívají, že digitální hodinky jsou docela šikovný nápad.

Hlavní problém této planety spočívá - nebo spíš spočíval - v tom, že většina lidí, kteří na ní žijí, je povětšinou nešťastná. Vyskytlo se mnoho pokusů o řešení, většinou se však týkaly pohybů malých zelených kousků papírů, což je zvláštní, protože ony malé zelené kousky papírů koneckonců nešťastné nebyly.

A tak problém trval dál. Mezi lidmi byla spousta darebáků, a převážná většina jich na tom byla moc špatně - dokonce i majitelé digitálních hodinek.

Stále více lidí se přiklápělo k názoru, že udělali nenapravitelnou chybu už tehdy, když slezli ze stromů. Někteří dokonce tvrdili, že chybou bylo vůbec kdy na stromy lézt, že měli všichni pěkně zůstat v oceánech.

A pak, jednoho čtvrtka, téměř dva tisíce let poté, co jednoho člověka přibili na kříž za to, že říkal, jak by bylo ohromně bezva chovat se k sobě pro změnu trochu slušně, si jedna dívka sedící osaměle v malé kavárničce v Riskmansworthu najednou uvědomila, v čem je chyba. Přišla na to, jak by se ze světa dalo udělat docela příjemné místo. A dokonce měla pravdu - tentokrát by to fungovalo, a ani by nemuseli nikoho k ničemu přibíjet.

Jenomže naneštěstí, než se stačila dostat k telefonu, aby o tom mohla někomu říct, došlo ke strašlivě pitomé katastrofě, a její myšlenka byla nenávratně ztracena.

Úryvek z knihy Stopařův průvodce galaxií, autor Douglas Adams

Tupá Túra

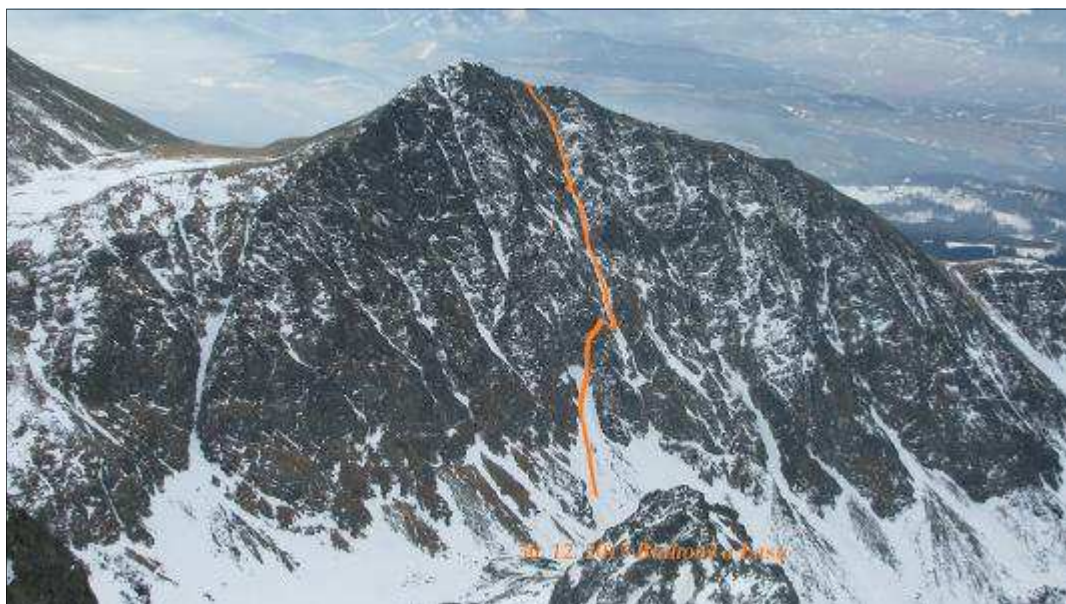
30. 12. 2015

Pavel "Easy" Lev

„Tupá“ - toto slovo jsem nikdy nespojoval s horami, ale s lidmi. Nejhorší je srážka s blbcem, a tak to nebývají chvíle, na které člověk rád vzpomíná. Od teď již budu o něco šťastnější. Kdykoliv přijde někdo tupej, můžu si vzpomenout na hory. A udělám to. Třeba na to, jak zapadající slunko rudě osvětlovalo po-

Přístup pod Puškášův pilíř

Tupá - výstupová trasa (foto internet)

cukrované zuby vrcholů hlavního hřebene, usazených v temných dásních údolích. To bych ale předbíhal. Všechno samozřejmě začalo mnohem dříve, to když mi Blahouš někdy v půlce prosince telefonuje, jestli bych s ním a Letošem nechtěl jet do Tater. V plánu má být Krčmářův žlab na Gerlach, o kterém jsme s Blahoušem již mluvili. „Cože? No, tak já to doma nadhodím, ale nic neslibuju... Tak čau.“ Obracím se od kalendáře na Veroniku. „Kam chcete jet a kdy?“ „Nooo...“ V hlavě se mi honí: „To jsem zvědavěj, co na to budeš říkat.“ Ono termín 29. - 31. 12. 2015 není, jak jistě chápete, takové obyčejné datum. „Tak jed'te, vždyt' Vám to posledně nevyšlo“. Stojím jako opařený. Cože? Žádný vykrucování? Takhle snadno? Čekal jsem alespoň drobnou připomínku, že to není úplně košér datum. Našel jsem si fakt báječnou ženu! „Vždyt' tam jezdíš tak rád a vrátíš se hrozně spokojenej, navíc pojeděš s Blahoušem, tak o tebe nemám takový strach.“ Sakra to snad nemůže být ani pravda „No a mohl by si skočit s pejskama.“ - „Ale já přeci nejsem na řadě?“ „Chceš snad jet do Tater, ne?“ Á jsme doma! Takhle to bude pokračovat až do odjezdu... Nicméně za ty Tatry

to stojí! Samozřejmě to byla od Veroniky jen dobře mířená legrace, nicméně jsem se do domácích prací pustil s větší chutí. Blahouš doma také dostal zelenou, takže už nám nic nebránilo. Všechno, včetně počasí vypadá parádně, navíc jsem si mačky mohl půjčit od Letoše, cepy od Blahouše a se souhlasem Renči i zimní

spacák. Plány však změnil Letoš, u kterého se neúčast vůbec nepředpokládala. Za nevyjasněných okolností si způsobil indizpozici v podobě zlomeného prstu. Blahouš tedy zavrhl výstup na orientačně náročnější Gerlach. Chápu, jako začátečník bych mu v případě nějakého průseru nemusel být schopen kloudně pomoci. Jako náhradní plán navrhuje některé cesty na Tupou a případně i Končistou, záleží, jak se budeme cítit. Podle počasí nějakou trojku žlabem, při zhoršeném počasí jedničkové až dvojkové chodecké terény. Mě osobně je to jedno. Já v Tatrách zatím žádné ambice nemám a polezu kamkoliv, protože jsem

Easy na piliři

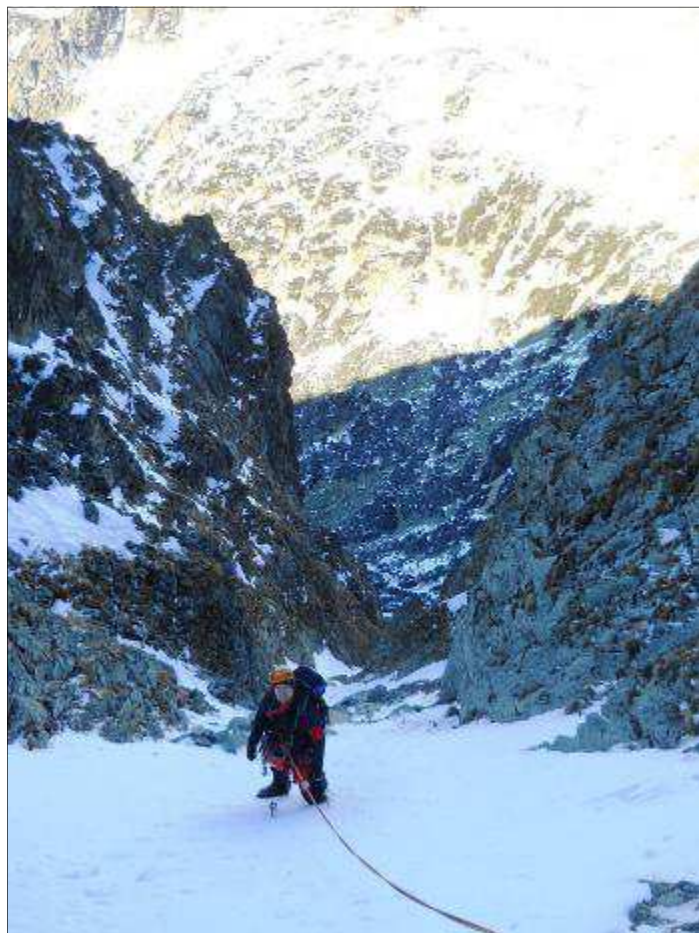

Easy v 1. délce žlabu

pořádně ještě nikde nebyl. Před odjezdem počasí hlásí velké okno, takže zastavit nás může jedině Renča, která se teď s pupkem asi už nevejde ani do výtahu, proto domu chodí po schodech. Vlastně u nich chodí po schodech všichni, protože tam výtah nemají. No, nebylo jí úplně dobře, ale Blahouše (nebo mě, páč já se fakt na ty hory těšil) jí bylo natolik líto, že mu to neřekla (skvělá to žena). Takže jsme se v úterý ráno sešli na Hlaváku, nasedli po

Easyho první kroky na ostrém konci

Blahouš na "sjezdovce" ve vrchní části

mírných zmatcích s řazením vagónů, do žlutého vlaku a tradá směr Poprad. Dál už to mělo klasický průběh. Blahouš po noční, cestou jsme nezavřeli hubu, drobné zpoždění a ve Štrbě přebíhačka na zubačku. Jen tak tak jsme doběhli a zavírají se dveře. Ze Štrbského plesa jednu zastávku na Popradské a už se začíná stmívat. Odtud je to po asfaltce hodinka pohodový cesty na Horský hotel při Popradskom plese. Cestou je mlha, takže vidíme prd, ale ubíhá rychle. Snad se to na zítřek roztrhá. Ubytování je zde ve společné místnosti za krásných 7 E a dokonce jsou tu i horelezci. Dáme se s nimi do řeči, a pak sedneme do restauračky na pivko. Kluci jsou z Brna (David a Jura), tradičně na týden ke konci roku a strašně se diví, že jedeme jen tak na otočku: „To se Vám to vyplatí?“ Já se na oplátku divím, že vzhledem ke skoro poloviční cestě to mají jednou tak drahé. Chvilí si vyprávíme, pak už vypráví jen Blahouš. Nakonec jdeme všichni spát, ráno chceme brzy vstávat. Kluci vstanou okolo páté, mají v plánu

Červený žlab na Satana. Mě Blahouš budí v půl šesté, že už nemůže spát a začneme se připravovat. Vyrázíme ještě za šera, ale za chvíli se Tatry probouzejí do překrásného dne. Vstupujeme do Zlomiskové doliny a pozorujeme hřeben Bášt v sousedním údolí, který už osvětluje vycházející Slunce. Zjišťujeme, že sněhu je všude, i ve žlabech, pomálu. Obzvláště v západních svazích. Jak stoupáme dolinou, od Levého žlabu jsme ještě daleko, vidíme žlab ve kterém je, oproti ostatním, sněhu více. Dlouho se nerozhodujeme a začneme k němu stoupat. Je to žlab Samuhel - Vestnický (III-IV) v zimě s nástupem zleva přes Puškášovo rebro. Čtyřka bude pravděpodobně za spodní práh při přímém lezení. Takže nasadíme sedáky, mačky, vyndáme cepy a dohrabeme se k nástupu. Vzal jsem si na zkoušku tenké cyklorukavice a u nástupu začínají prsty přicházet k sobě. Takovou palčivou bolest jsem snad ještě nezažil a musím říct, že mě to pěkně rozhodilo. Blahouš začne nastupovat po trávě, volných kamenech a trošce sněhu a ledu, vzhůru. V patách jsou nám čtyři další lezci. První štand zbuduje na hraně žebra a musíme sestoupit do našeho žlabu nad spodní práh. Pokračuje Blahouš a na dohled zřizuje druhý štand. Postoupili jsme asi 10 - 15 výškových metrů vzhůru. Mě se začala brutálně motat lana a jistítko je ještě víc brzdí. Blahouš

Lepší štand

houš hudruje a křičí, že si koupím osmu a jestli to neudělám, tak mi jí koupí sám. Škoda, že už jí mám. Na další délku jí používám a s lany je to lepší. Od druhého štandu pokračuji

Lýtka pálí...

žlabem po brutálně přemrzlém sněhu a přes dva nateklé malé ledy svoje první horské metry na prvním. Dosápu se k ohromnému šutru a hledám, kde bych zajistil. Těch šedesát metrů, co nám dovolí lano, je v tomhle žlabu sakra malá vzdálenost. Stoupnu si na špičky a nahazuji smyčku. To je asi jediné, co se dá použít. Blahouš pokračuje další délkou a nemůže najít nic pořádného na jištění, proto dalších asi 100 m šlapeme souběžně. Svah naštěstí není tak příkrý. Když zašanduje a já k němu dofuním, vidím pěkně vytvořený štand. Cepy pěkně založené, zajištěné frendy v puklinách... to se to zakládá, když je kam. Já jsem na svých délkách založil jen nejisté smyčky na pofidérních kamenech. Kde nic není, ani smrt nebere. Takhle to pokračovalo asi pět délek, už jsme mysleli, že bude konec. Lýtka nás pálila od stání na hrotech, protože přemrzlý sníh vydržel až k vrcholovým partiím. Tedy, dokud sníh byl. Sedmou délku jsem zakončil pod sut'oviskem. Dál sníh chyběl. „Blahouši, já už mám docela hlad.“ „Já taky.

Konečně na sluníčku ...

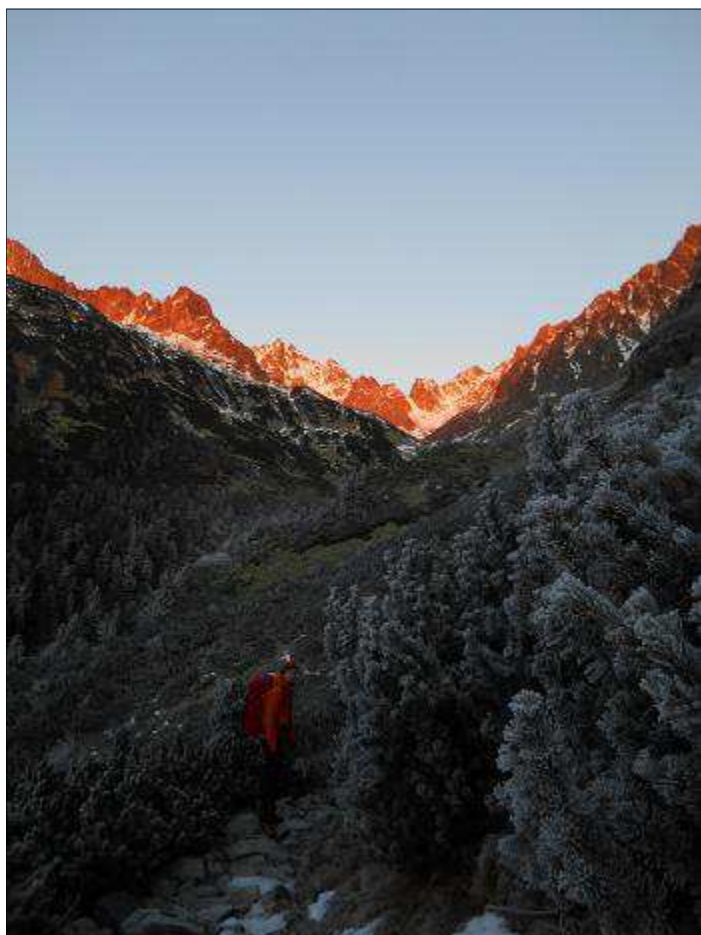
Zrovna jsem na to myslel. Tak snad už jsme nahoře." To však zdaleka nebyla pravda. Cesta suťoviskem byla pěkná pakárna. Šutry litaly o 106. Ještě že ty dvě dvojice šly to Puškášovo rebro a za námi nikdo nebyl. Naštěstí měl Blahouš rozum a uhnul vlevo k hřebeni. To však popsal jako nejhorší úsek cesty. Všude volné kameny a jisté maximálně trávy. To už jsme však cítili hřeben. Vytáhl jsem poslední dlouhou délku až na sluníčko, sednul jsem na vyhřátý šutr a dobral Blahouše. Měli jsme toho dost. Na hřeben zbývalo asi 10 výškových metrů. „Chceš se jít podívat na vrchol?“ „Ani ne, ta cesta mi stačila.“ Odpovídám a přemýšlím, jestli můžeme sundat mačky. Nohy mě

bolí, jak jsem měl na štandech zkroucené nohy. Natlačím do sebe dvě tyčinky a začíná mi být dobře. Je nádherný den, úžasné rozhledy do kraje mě nepřestávají bavit. Začneme se sestupem. V Sedle pod Ostrvou je už turistický chodník a tady si ještě chvíli odpočineme a přebalíme bágly. Než budeme opět pokračovat, přijdeme na jednu záhadu. Blahouše asi od půlky cesty něco studí na stehně: „Co to tady mám? Ty vole, to je prstýnek. Asi se mi rozvázal

ten tvůj uzlík.“ Oba jsme si před odchodem z chalupy zavěsili snubáky liščí smyčkou na šňůrku na krku. Před lezením to děláme běžně. „To je blbost, to se nemůže rozvázat.“ Pořádám. Blahouš si prstýnek vyndává a zjistí, že ho má až ve spodkách. Tak si ho zkontroluju radši i já. Šňůrka je prázdná! No, tak to je

Jen krůček ke štěstí ...

Zlomiska při zapadajícím slunci

v p..., to já jsem ho ztratil! Po cestě jsem měl všechno (bundu, mikinu i spodní prádlo) vytážené až ze sedáku, že mi táhlo na záda. Prohmatávám oblečení a ucítím prsten v cípu mikiny. Zapadl ve vnitřní části za kapsu. To je snad nemožný! Tam jsme asi prošli nějakým Bermúdským trojúhelníkem.

Po chodníku opatrně sestupujeme k Popradskému plesu, pozorujeme ony rudě ozářené zuby hlavního hřebenu a samozřejmě vykecáváme. Chodník je místy hodně kluzký a několikrát s sebou praštím o zem. Naštěstí zde není mnoho nebezpečných míst. U chaty jsme již za šera a teploměr ukazuje -10° . Ze zprávy od Veroniky se dozvím, že toho dne v Tatrách zemřelo 6 lidí. Je to smutné, ale moc mě to nepřekvapuje. Krásné počasí a málo sněhu vytáhlo do hor větší množství lidí, kteří evidentně podcenili nebezpečí umrzlého ošlapaného sněhu na chodnících. Počet obětí se během dalších dvou dní vyšplhá na 11. A pozor, nešlo pouze o turisty, ale i o zkušené horaly a horolezce! To už je k zamyšlení. Člověk

musí být obezřetný i při krásném počasí.

Na chatě si do bágů přibalíme zbytek věcí, najíme se, dáme zasloužené pívko, pak ještě dvě nezasloužené a mažeme na zastávku Popradské pleso, kde přespíme, abychom stihli ranní vlak domu. V noci je jasno, hvězdy září a podle toho je taky pěkná kosa. Mně je však v půjčeném super spacáku dobře. Blahouš zase dobře hlídá naši čekárnu, kam se přišlo vyspat ještě pár kluků, kteří přijeli v noci.

Je silvestr a opět sedíme v mírně zpožděném žlutém vlaku, rozebíráme nově nabyté a staré zážitky a těšíme se domu. Na Hlaváku nás čeká Veronika a odveze do Chomutova. Ještě několik dní po návratu, vzhledem k neskutečně ztvrdlým, nateklým a pálicím lýtkům, vzpomínám na výlet hodně intenzivně a samozřejmě pozitivně. Super je, že se vyplatí jet do Tater i takhle na otočku, ale vzhledem ke skoro 7 hodinové cestě vlakem je to dost unavující. Nicméně při další možnosti nebudu váhat ani vteřinu! Lýtka se mi podařilo povolit až v práci se švihadlem. Ono těch dobrých 500 m lezení, 10 délek v přemrzlém sněhu, převážně na předních hrotech maček, nám dalo dobře zabrat. Každopádně to švihadlo vidím jako dobrý trénink na příští přemrzlou túru. Veroniko, Renčo, Blahouši a Letoši - Díky.

Novoroční ráchání 2016

1. 1. 2016

Broněk Bandas

A další ročník, již sedmý, oblíbené taškařice je za námi! Kdo si pamatuje článek z loňského ráchání, ví, že vloni padl rekord v počtu účastníků. A hned dvakrát rekordní byl i ročník letošní!

Nejprve se do chladných vln Kamencového jezera ponořil teprve čtyřletý Davídek Bandas! *(Děkujeme všem, kteří se podíleli na záchraně našeho Davídka, všem, kteří nám pro něj zapůjčili suché a teplé oblečení a starali se o něj. Díky vám si Davídek neodnesl z prolomení ledu psychosomatickou jizvu a večer dokonce žertoval, že byl první ve vodě.)* A chvíli poté se do vody vrhlo 12 členů a příz-

Jarda Bábovka v akci

nivců Horoklubu, čímž byl o jednoho odvážlivce překonán rekord z roku loňského!

Otužování na tvrďáka

Ze všeho nejdřív musím nás všechny pochválit, že v Horoklubu neplatí heslo slibychyby. Slíbili jsme, že Ráchání 2016 bude na Kamenčáku a bylo. Slíbili jsme, že bude svařák a buřtíky a i to jsme skoro (místo svařáku se podávala medovina a místo buřtíků párečky) splnili. Přestože nebyl led a zima se tvářila mírně, nebyla to akce pro bábovky (samozřejmě kromě Jardy pražské Bábovky). Zima byla sice mírná, ale lezavá, na každého se lepila a tulila a potrápila i ty oblečené. Svlečení vypadali, že jim chlad nevadí a někteří se dokonce tvářili, že ho milují, ale k nějakému rozsáhlému zkoumání jestli je studenější vzduch nebo voda nedošlo. Jak jsem už psal, Horoklubáci jsou z části tvrdí a z části natvrdlí a obě tyto skupiny svorně spěchaly z vody k Renče, která se s mateřskou pečlivostí starala o správnou teplotu medoviny. Početná skupina fanoušků

se postarala o příjemnou atmosféru, slunce svítlo a nohy zábly. Co víc si přát. Snad jen, ať nám to vydrží.

Na koupanou v roce 2017.

Broněk

Záchrana Davídka

Příprava na zimní metodiku a brigáda na stěně v Kadani

V neděli 28. 2. 2016 se v Kadani na stěně od 9.00 do 15.00 hod uskuteční příprava na zimní metodiku, kde se mimo všeobecného přehledu budeme zabývat vytahováním z trhliny. Dále proběhne výměna expresek na stěně. Získané zkušenosti můžete zúročit na zimní metodice na Výrovce v Krkonoších v termínu 4. - 6. 3. 2016.

Nové webové stránky pro Horokroužek

Pro děti Horoklubu Chomutov byly vytvořeny nové webové stránky:

<http://horokrouzek-kadan.webnode.cz/>

Sentiero dei contrabbandieri

29. 10. 2015

Broněk Bandas

Už druhý den prší. Sice už jen drobně a na odpoledne rosničky hlásí zlepšení počasí, ale vidina lezení na vyhrátém vápenci, s kterou jsme do Arca jeli, mizí kdesi v nedohlednu. Řešíme, co s načatým dnem. Pavel nám, jako náhradní plán, navrhnul výšlap „pašeráckou stezkou“ z Rivy del Garda a my bez váhání souhlasili, přestože nám nedokázal pořádně říct, o jaký druh výletu se vlastně jedná. „Pavle, polezeme? Potřebujeme sedáky? Ne, nepolezeme, ale radši si je vezměte. A vezmeme pro jistotu i dvě lana a karabiny. A co přilby? Můžou tam padat kameny? Ne, tam na vás nic nespadne, ale budete je potřebovat! Pavle, to je nějaká ferrata? Ne, není, ale jestli máte ferratové sety, tak si je přibalte.“ A takhle to šlo pořád dál. Ani z popisu cesty jsme nebyli moc moudří, ale jak se později ukázalo, tahle stezka se nedá nijak zaškatulkovat. Byla to místy ferrata, ale i trochu turistická stezka. A aby toho nebylo málo, je celá trasa odjištěná nýty, takže je to vlastně skoro 3000m dlouhý traverz. Jedno je jisté. Tahle stezka není pro každého. Kdo nemá jistý krok v horském terénu, sílu v rukách a třeba i jen trochu trpí závratí, ať

Strada del Ponale

se pašerácké stezce radši vyhne. Zaparkovali jsme těsně za Rivou. Na malém parkovišti před vjezdem do tunelu vedle silnice vedoucí do Limone sul Garda. Turistická značka nás vede do kopce. Stále stoupáme po staré „ponalské“ silnici, procházíme několika tunely a po levé ruce se nám otvírají výhledy na jezero Garda. Strada del Ponale (ponalská silnice) je turistická cesta vedoucí z Rivy del

Pé'ta na hraně

Garda do Pregasiny a údolí Val di Ledro. Tato původně silnice pro povozy byla vybudována v úbočí hory Monte Oro v roce 1851. V roce 1992 byla uzavřena a doprava byla svedena do nově vybudovaného silničního tunelu. Provoz na ponalské silnici byl obnoven až v roce 2004 díky petici, kterou podpořilo 10000 lidí a z ponalské silnice se stala cyklisty a turisty vyhledávaná trasa k jezeru Ledro. Na první velké křižovatce odbočujeme směrem na Pregasinu a ještě chvíli stoupáme do kopce. Místy se nám vysoko nad námi ukáže socha Madonny s vyhlídkou, ale my v jedné z mnoha zatáček u tabulky s nápisem Tracciolino odbočujeme na nepřiliš znatelnou stezku vedoucí doleva dolů a dál po hřebeni až ke kovovým sítím chránícím silnici, která je teď hluboko pod námi, před pádem kamení. Jsme na místě.

Pašerácká stezka

Tady začíná Sentiero Massimiliano Torti, místními nazývaná Sentiero dei Contrabbandieri (pašerácká stezka). Stezku ale nevybudovali pašeráci. Je to pozůstatek po průzkumu možnosti spojení Rivy del Garda a Limone odbočkou z ponalské silnice. Začátek stezky je odjištěn ocelovými lankami. Záměrně píšou, že jsou to lanka. Kdo by čekal ocelová lana, kterými se běžně zajišťují místní ferraty, byl by nepříjemně překvapen. Lanka už dost pamatují a místy jsou uchycená na skobách. Ocelové sítě jsou ale dostatečnou ochranou proti pádu kamení i turisty. Zanedlouho už opouštíme relativní bezpečí ochranných sítí a o kousek dál končí i ta lanka a my se vydáváme na „závratné“ dobrodružství. Pěšina je dostatečně široká, je to v podstatě normální horský chodník. Jen je z jedné strany a seshora ohraničený skálou a na straně druhé, 200m pod námi, vede silnice na Limone a do dálky se nám otvírají nádherné výhledy na jezero Garda. Kráčíme stále dál a dál. Pěšina stoupá a místy se nepříjemně zužuje. Snažíme se držet rozestupy, abychom jeden do druhého nestrčili. Náhle se postup celé skupiny zastavuje. Přicházíme k prvnímu místu, kde cesta

přechází strž a nohy nemají žádnou oporu. Opět se objevují jistící lanka a místo jednoho jsou v cestě lanka dvě. Ale pořád je vidět, že hodně pamatují. Postupně ručujeme přes strž, zavěšení od sedávacími smyčkami do ocelových lanek, ale pro jistotu se ještě všichni přiřizujeme horolezeckým lanem.

Přestalo pršet. Vlastně bychom si toho ani nevšimli. Seshora jsme velmi dobře chráněni mohutným převisem. Na jezero ale vyjelo neuvěřitelné množství

plachetnic a windsurferů a zaplnily hladinu hluboko pod námi barevnou paletou plachet. Z rozjímání nad tou krásou mě probudila silná rána do hlavy, naštěstí utlumená

Křižovatka

Strž

přilbou. Malé varování, že na rozjímání za chůze na téhle stezce prostor není. Pokračujeme dál. Cesta se kroutí do zatáček a místy to vypadá, že úplně zmizela. Občas se objeví lanko a v pravidelných vzdálenostech jsou ve skále zavrtané kvalitní nýty. Je zřejmé, že úbočím lze prostoupit s jištěním lanem, ale nebylo by dobré, kdyby v někom nýty vzbuzovaly falešný pocit bezpečí. Případný pád do lana by totiž skončil velikým kyvadlem, při kterém by se lano dřelo o okraj skály. Náš postup se opět zpomalil. Nevěděl jsem proč, protože před námi byla jen dlouhá rovinka, která nevypadala nijak zvláštně. Měli jsme sebou dvě horolezecká lana, ale nikdo z těch před námi nevolal po jištění, jen

Zatáčka

všichni postupovali podezřele opatrně. Pak přišla řada na mně. Pozorně jsem se díval pod nohy a hledal, kde je problém, ale nic jsem neviděl. Najednou jsem zavadil batohem o skálu. Trochu jsem se odtáhl, ale nebylo moc kam. Pěšina se neznatelně zúžila a já zavadil o skálu i ramenem. Tak tohle bylo psychicky nejhorší místo! Tady bylo potřeba přinutit mozek, aby přestal vymýšlet padající scénáře a zklidnil se. Zkusil jsem postupovat bokem, ale bylo to ještě horší. Opatrně jsem se otočil čelem dopředu, udělal pár nepříjemných kroků a pěšina se opět rozšířila. Dodnes nemůžu pochopit, že to místo všichni přešli bez jištění. Nedaleko od toho nepříjemně nepříjemného místa nacházíme „vrcholou knihu“ pašerácké stezky a děláme krátkou přestávku na zápis do knihy. Odhaduji, že jsme přibližně v polovině cesty. O kousek dál vyznavači geo-kešinky s radostným úsměvem na tváři zastavují. V jedné z mnoha rozsedlin objevili kešku. Další zápis a směna předmětů z tradiční kešky v krabičce a jdeme dál. Místy se do nás opírá podzimní slunce a je až nepříjemné horko. Výhledy na jezero jsou nádherné a cesta je opět příjemný chodník, ale v létě tady musí být hrozné vedro. Pěšina se točí do hluboké rokle a za ní přichází další těžké místo, které

Zúžení

už je zajištěné jako klasická ferrata. Nejdřív je potřeba s pomocí ohnutého stromku překonat strž a dostat se na mohutnou hranu. Hrana je dobře zajištěná ocelovým lanem, ale nohy nemají žádnou oporu a tak je překonání tohoto místa hodně silové. Cesta dál už hodně připomínala ferratu. Styl jištění se výrazně změnil a ocelové lano nás vedlo dál i v terénu, který byl mnohem jednodušší, než na začátku stezky.

Opustili jsme stezku vysekanou ve skále a dál šli po pěšině v travnatém úbočí hory. Trochu to vypadalo, že už jsme na konci, ale pak opět přišla skála a zavěšený kovový žebřík, po kterém bylo potřeba sestoupit asi tři metry. Místo bylo opět vystrojeno nýtem k zajištění sestupujících lanem, ale s Pavlovou pomocí všichni rychle slezli bez jištění a pokračovali jsme po pěšině vedoucí v trávě až k hotelu Pier u silnice na Limone. Tam naše cesta skončila. Už ráno

jsme si totiž k hotelu převzli auto. Je to jedna z možností, jak se vrátit do Rivy del Garda. Druhou možností je nesejít k hotelu Pier, ale pokračovat po pěšině směrem nahoru do Pregasiny a k vyhlídce se sochou Mado-ny, pod kterou pašerácká stezka začíná a vrátit se k výchozímu bodu po Strada del Ponale. Ale podle popisu pěšina od hotelu Pier do Pregasiny není příliš dobře značená. Poslední možností je vydat se od hotelu Pier do Rivy po silnici. Ale to se moc nedoporučuje. Silnice nemá

chodník ani krajnici a je to hodina cesty v hustém provozu.

Pašerácká stezka je docela slušný sportovní výkon i s notnou dávkou adrenalinu a je to dost dobrá „náhražka“, když se v Arcu nedá lézt.

Pašeráckou stezkou dne 29. 10. 2015 prošli : Pavel, Jiří, Broněk, Šiša, Karel, Blanka, Alex, Kája, Háša, Hynek, Šalotka, Ďurki, Deniska, Zuzka, Mártý, Mirek a Zdenek

Únor 2016

6. 2. 11:00 - Lezecký maraton

- Vytrvalostní závod dvojic v lezení.

19. 2. 19:00 - Gambie

- Přednáška o africké zemi.

19. 2. 20:30 - Bubenický workshop

- Přijďte si zahrát na africké bubny!

26. 2. 17:00 - 21:00 - 6. kolo Bouldering Session

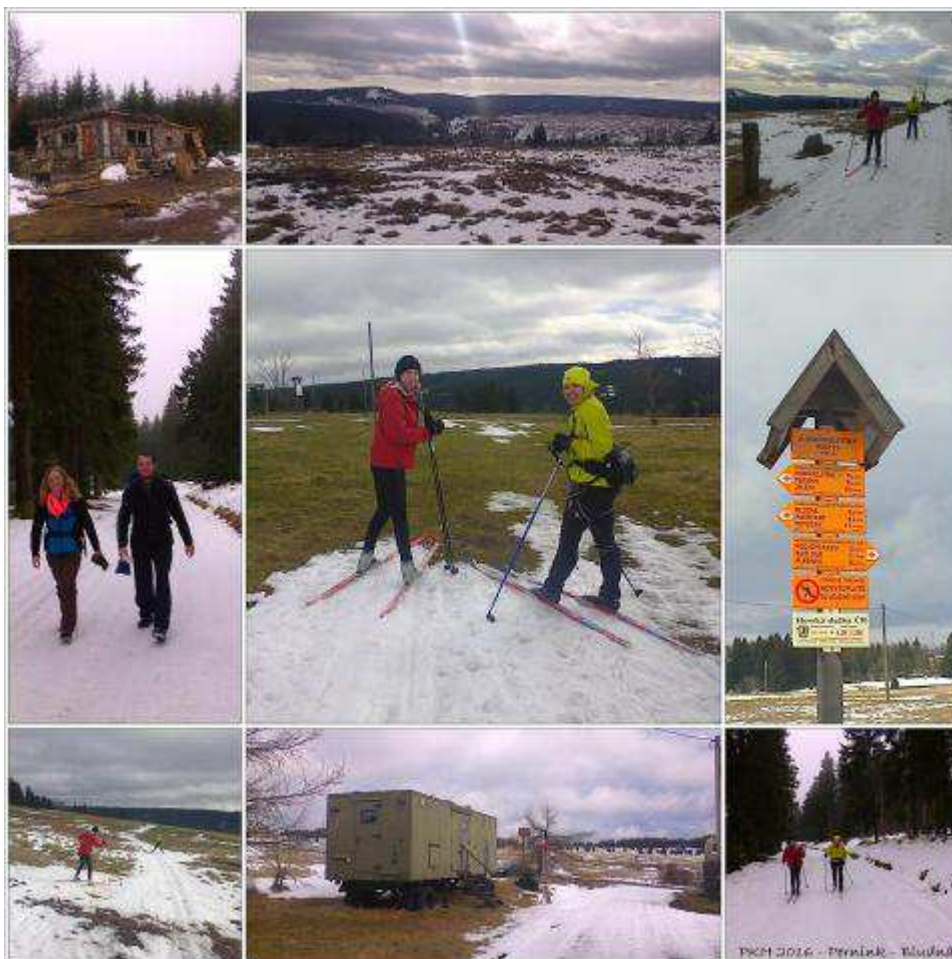
- Otevřený závod v boulderingu.

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v lednu 2016

Pavel "Párek" Suchopárek

- 13.1. Po zhodnocení, že na stěně Smíchoff je plno, jde Dick a Easy na skály do Hlubočep.
- 16.1. Za mrazivného dne pokus o jednu cestu v Měsíčním údolí provádí Easy za podpory Dicka a Veroniky
- 18.1. Oto Pavlas a Jiří Kučera bivakují na Měděnci.
- 20.1. Kompletní Parekteam využívá chvilkové sněhové nadílky a stopy v okolí domova a Svahové.
- 21.1. Blagodanič NaGodotačekanič s Rendoslavou NaGodotačekaničovou výletí v zasněžené krajině kolem Bernavy a Blagodanič spontánně vylézá na Berschlovku a Popeláře.
- 23.1. V okolí Novodomského rašeliniště si projíždí stopy Párek.
- 26.1. Čekaničové vyráží do Perštejna bouldrovat po nástupech. Prý paráda.
- 28.1. Čekanička jis-Čekaniče na Sfingách v odpoledním sluníčku.
29. - 31. 1. Přechod Krušných Hor Nejdek - Pernink - Klínovec - Měděnec uskutečňují
Oto Pavlas,
Jiří Kučera a další.
30. 1. Čekanič furt čeká, takže si čekání krátí v Kotvině, kde to oblézá a pak prořezává.

tí